

Arrest

nr. 351 288 van 6 augustus 2026
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 28 juli 2026 en om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 23 juli 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 juli 2026 wordt verzoekende partij aangetroffen in een voertuig dat gebruik blijkt te zijn bij een reeks diefstallen. Op dezelfde dag wordt verzoekende partij aangehouden door de politie van de Politiezone Voorkempen en wordt zij gehoord.

1.2 Op 24 juli 2026 wordt verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst waarna dit bevel tot aanhouding op 28 juli 2026 opgeheven wordt.

1.3 Op 28 juli 2026 wordt er aan verzoekende partij een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: P.

voornaam: A.

geboortedatum: 07.08.1999

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van VOORKEMPEN op 22.07.2026 werd de betrokkene gelinkt aan verschillende woninginbraken.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Het feit dat de partner en zus van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 week in België te verblijven maar kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van VOORKEMPEN op 22.07.2026 werd de betrokkene gelinkt aan verschillende woninginbraken.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in ALbanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 week in België te verblijven maar kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van VOORKEMPEN op 22.07.2026 werd de betrokkene gelinkt aan verschillende woninginbraken.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit

geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Albanië”

1.4 Op 23 juli 2026 wordt er ook besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) in hoofde van verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ VOORKEMPEN op 23.07.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : P.

voornaam : A.

geboortedatum : 07.08.1999

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit

inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.07.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van VOORKEMPEN op 22.07.2026 werd de betrokkene gelinkt aan verschillende woninginbraken.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Het feit dat de partner en zus van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

1.5 Op 3 augustus 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring waarbij de Raad oordeelde dat deze vordering beoordeeld dient te worden binnen de urgente procedure.

2. Betreffende deze urgente procedure

2.1. Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch wordt geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate het verzoekschrift in de hoofding vermeldt dat het een vordering tot schorsing omvat, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de op heden geldende RvV-wet.

2.2. In haar verzoekschrift geeft verzoekende partij aan dat er tevens ten aanzien van haar besloten werd tot een inreisverbod waarvoor zij afzonderlijk een verzoekschrift neerlegde. Zij vordert in haar verzoekschrift met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten dat ook dit inreisverbod mee beoordeeld zou worden. Er is sprake van verknochtheid tussen beide beslissingen. Gelet op artikel 2.28, §3, van de RvV-wet, is de Raad van oordeel dat er ingegaan kan worden op dit verzoek voor de goede rechtsbedeling en wordt het beroep tegen beide beslissingen gezamenlijk behandeld in de urgente procedure.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekende partij voert een eerste middel aan dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en dat als volgt wordt gemotiveerd:

“EERSTE MIDDEL: De bestreden beslissing schendt:

- artikel 7, alinea 1, 11° en 12°, artikel 62, artikel 74/13 en 74/14 van de Verblijfwet;
- artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- de materiële motiveringsplicht;
- de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is enkel in het bezit van zijn geldige Albanese identiteitskaart.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 24/07/2026 voor deelname aan bendevoering, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en poging tot gewone diefstal. Het betreft feiten waarvoor hij later veroordeeld kan worden.

Uit het aanhoudingsmandaat kunnen wij stellen dat er een onderzoek gevoerd werd naar een vereniging van misdadigers, waarvan de leden zich lijken in te laten met het plegen van inbraken in woningen. De leden van deze vereniging komen in aanmerking voor reeds gepleegde diefstallen in de periode van 28 juni 2026 tot en met 12 juli 2026.

Er zijn verschillende elementen die erop wijzen dat deze inbraken aan dezelfde vereniging worden toegeschreven, met name:

- *De gehanteerde modus operandi is telkens gelijkaardig.*
- *De feiten werden veelal gepleegd binnen dezelfde omgeving.*
- *Bij verschillende feiten werd hetzelfde voertuig, een Skoda Octavia, opgemerkt.*
- *Er werd telkens een gelijkaardige buit beoogd.*

Op 12 juli 2026 kon één verdachte op heterdaad worden betrapt bij het plegen van één van deze inbraken.

Betrokkene werd op 22/07/2026 aangetroffen in het voertuig dat gelinkt kan worden aan de verscheidene inbraken. Bij doorzoeking van het voertuig werd er, naast een telescopische ladder, in een aantal rugzakken verdacht materiaal aangetroffen, waaronder cuttermessen, zwarte kledij, handschoenen en een bivakmuts.

Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van betrokkene, gelet op:

- *De vaststellingen met betrekking tot de verschillende woninginbraken.*
- *Het aantreffen van betrokkene in het voertuig.*
- *De resultaten van de doorzoeking van het voertuig.*

Inbraken, en in het bijzonder in woningen, zijn een echte plaag waaraan justitie paal en perk dient te stellen. Zij getuigen van gebrek aan respect voor andermans eigendom en veroorzaken veel maatschappelijke overlast, ergernis en schade, in het bijzonder voor zij die er rechtstreeks door worden getroffen. Het feit dat de inbraken werden gepleegd in de beslotenheid van een woning, maakt de impact van dit misdrijf des te ernstiger, daar dit het onveiligheidsgevoel bij de burger aanwakkert.

Met het plegen van een diefstal getuigt de betrokkene van een absoluut gebrek aan respect voor de eigendom van anderen, hetgeen zonder meer laakbaar is.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene is het voorwerp van een inreisverbod van drie jaar, hem betekend op 23/07/2026. De betrokkene dient hieraan gevolg te geven vanaf het moment van zijn invrijheidstelling.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 22/07/2026 aangehouden door de politie en werd hierna verhoord. Betrokkene verklaarde sinds een week geleden in België te zijn aangekomen en te verblijven. Hij kwam naar hier omdat hij naar eigen zeggen een afspraak had met zijn advocaat in Brussel. Hij zou nooit een aanvraag tot internationale bescherming hebben ingediend.

Betrokkene zou enkel tot nu toe in Italië zijn vingerafdrukken hebben afgenomen.

De betrokkene verklaarde geen medische problemen te hebben die hem zouden belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Hij verklaarde een duurzame relatie te hebben met mevrouw H. B., hij gaf verder geen informatie. Hij zou ook een zus hebben in België, alsook hier geen verdere informatie over een naam of woonplaats. Betrokkene krijgt geen bezoek in de gevangenis.

Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie.

In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat: « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (vrije vertaling: relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zus. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zus wordt dan ook niet aangenomen.

Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een partner die mogelijks het verblijfsrecht heeft, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden.

Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Albanië.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Albanië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

[...]"

Eerste onderdeel: de schending van artikel 7, 1° verblijfswet

Verwerende partij neemt de bestreden beslissing op basis van artikel 7, 1° verblijfswet en stelt dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten.

Echter is dit geheel niet correct.

Verzoeker heeft de Albanese nationaliteit, en mag daarom 90 dagen verblijven in de Schengenzone.

Hij kwam aan op 15.07.2026 via de luchthaven van Charleroi met zijn paspoort, dit kon hij reeds aantonen bij zijn aanhouding.

Eveneens werden zijn vingerafdrukken bij binnenkomst afgenomen gelet op de inwerkingtreding van de nieuwe Europese databank EES (Entry/Exit System) ter controle van de grenzen t.a.v. derdelanders.

Verwerende partij kon dus perfect zien wanneer verzoeker de Schengenzone is binnengekomen en kon dan ook vaststellen dat hij de 90/180 dagen regel niet heeft overtreden.

Verwerende partij is uitermate onzorgvuldig en schendt hiermee artikel 7, 1° verblijfswet.

Tweede onderdeel, schending van artikel 7, 3° verblijfswet.

Verder baseert verwerende partij zich voornamelijk op artikel 7, 3° verblijfswet, door te stellen dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (niet nader gespecificeerd).

Dit omdat verzoeker onder een aanhoudingsmandaat geplaatst werd d.d. 24.07.2026 voor "feiten waar hij later nog voor veroordeeld kan worden".

Hierna neemt verzoeker de motivering van het aanhoudingsmandaat over waarin wordt gesteld dat er misdrijven gepleegd werden tussen 28.06.2026 en 12.07.2026, namelijk een reeks van diefstallen.

Echter werd d.d. 28.07.2026 een beschikking tot opheffing van het aanhoudingsmandaat genomen, dewelke verwerende partij geheel naast zich neerlegt (stuk 3).

Verwerende partij was van deze beschikking tot opheffing uiteraard op de hoogte gezien zij hierna verzoeker weerhield de gevangenis te verlaten.

De aanhouding werd zo goed als zeker opgeheven omdat verzoeker niets met de feiten te maken heeft, hij was nog niet eens in België op het moment van de inbraken.

Hij bewijst dit met zijn boardingpass (stuk 2).

Er kan dus onmogelijk gesteld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde als hij niet op het grondgebied was op het moment van de gepleegde feiten.

De raadsman van verzoeker lichtte dit reeds toe via mail, echter bleef verwerende partij onterecht voet bij stuk houden (stuk 4).

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht in samenhang met artikel 7, 3° verblijfswet.

De beslissing dient absoluut te worden vernietigd, gezien het aspect van openbare orde de rode draad vormt doorheen de beslissing.

Derde onderdeel, schending van artikel 74/14, §3, 1° verblijfswet in samenhang met de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht,

De bestreden beslissing stelt verder als volgt:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een week in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 24/07/2026 voor deelname bendevoering, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en poging gewone diefstal. Feiten waarvoor hij later veroordeeld kan worden.

Uit het aanhoudingsmandaat kunnen wij stellen dat er een onderzoek gevoerd werd naar een vereniging van misdadigers, waarvan de leden zich lijken in te laten met het plegen van inbraken in woningen. De leden van deze vereniging komen in aanmerking voor reeds diefstallen, gepleegd in de periode van 28 juni 2026 tot en met 12 juli 2026.

Er zijn verschillende elementen die erop wijzen dat deze inbraken aan dezelfde vereniging worden toegeschreven, met name:

- De gehanteerde modus operandi is telkens gelijkaardig.*
- De feiten werden veelal gepleegd binnen dezelfde omgeving.*
- Bij verschillende feiten werd hetzelfde voertuig Skoda Octavia opgemerkt.*
- Er werd telkens een gelijkaardige buit beoogd.*

Op 12 juli 2026 kon één verdachte op heterdaad worden betrapt bij het plegen van een van deze inbraken.

Betrokkene werd op 22/07/2026 aangetroffen in het voertuig dat gelinkt kan worden aan de verscheidene inbraken. Bij doorzoeking van het voertuig werd er, naast een telescopische ladder, in een aantal rugzakken verdacht materiaal aangetroffen, waaronder cuttermessen, zwarte kledij, handschoenen en een bivakmuts.

Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde betrokken, gelet op:

- De vaststellingen met betrekking tot de verschillende woninginbraken.*
- Het aantreffen van betrokkene in het voertuig.*
- De resultaten van de doorzoeking van het voertuig.*

Inbraken, en in het bijzonder in woningen, zijn een echte plaag waaraan justitie paal en perk dient te stellen. Zij getuigen van gebrek aan respect voor andermans eigendom en veroorzaken veel maatschappelijke overlast, ergernis en schade, in het bijzonder voor zij die er rechtstreeks door worden getroffen. Het feit dat de inbraken werd gepleegd in de beslotenheid van een woning, maakt de impact van dit misdrijf des te ernstiger daar dit het onveiligheidsgevoel bij de burger aanwakkert.

Met het plegen van een diefstal getuigt de betrokkene van absoluut gebrek aan respect voor de eigendom van anderen, hetgeen zonder meer laakbaar is.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Volgens verwerende partij zou er een risico op onderduiken bestaan waardoor er geen termijn wordt gegeven voor vrijwillig vertrek.

Verzoeker herhaalt wat hij eerder opwierp met betrekking tot zijn aankomst op Belgisch grondgebied.

Verzoeker reisde legaal via de luchthaven van Charleroi naar België waarbij zijn vingerafdrukken werden genomen en hem toegang werd verschaft tot het Belgisch grondgebied.

Hij verbleef daarna bij zijn zus van Belgische nationaliteit, aldus niet in een hotel. Hij diende zich volgens artikel 5 Vw. binnen de drie werkdagen aan te bieden bij de gemeente.

Verzoeker kwam aan op 15.07.2026, hij zou zich dus ten laatste op 20.07.2026 hebben moeten aanmelden.

Echter is het niet mogelijk om op zulke korte termijn een afspraak in te plannen bij de gemeente Sint-Agatha Berchem, alwaar de zus woonachtig is.

Ter illustratie voeg verzoeker een screenshot van de eerste mogelijke afspraak op 03.08.2026 zijnde 01.10.2026, twee maanden later (stuk 5).

Bovendien was verzoeker nauwelijks 5 werkdagen op Belgisch grondgebied toen hij werd opgepakt.

Van onderduiken is dan ook geen sprake.

Wat betreft het element van openbare orde, verwijst verzoeker naar het tweede onderdeel.”

Vervolgens voert verzoekende partij nog een tweede middel aan dat gericht is tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens dat als volgt uiteen gezet wordt:

“TWEEDE MIDDEL:

- Schending van artikel 7, tweede lid, 74/13, artikel 74/14, artikel 62 van de Verblijfwet.*
- Schending van de materiële motiveringsplicht.*

- Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De beslissing hanteert wat dit onderdeel betreft grotendeels dezelfde motieven als voor het onderdeel bevel. De beslissing hanteert voor de terugleiding als wettelijke grondslag artikel 7, tweede lid verblijfswet, maar ontwikkelt in dat kader de facto dezelfde juridische en feitelijke motieven als voor het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Nochtans bepaalt artikel 7, tweede lid verblijfswet eigen criteria om tot de terugleiding te kunnen besluiten, die wezenlijk verschillend zijn van de motieven voor het bevel op zich.

Zo bepaalt artikel 7, tweede lid, dat enkel kan teruggeleid worden onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater (artikel 74/10 tot artikel 74/19), en enkel in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen.

Er is in dit onderdeel van de beslissing geen enkele toepassing gemaakt van of overweging gemaakt met betrekking tot artikel 74/13 dat onder vermelde Titel III quater valt. Artikel 74/13 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat onder meer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat gesteld werd in het eerste middel. Artikel 7, tweede lid verblijfswet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is."

3.2 In zoverre verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 7, eerste lid, 11° van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat deze bepaling geen enkele uitstaans heeft met de bestreden beslissing(en) die helemaal niet gegrondvest zijn op deze bepaling. Op dit vlak is de vordering dan ook per definitie niet-ontvankelijk.

3.3 Een zelfde vaststelling dringt zich ook minstens nog op voor de schending van het gelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel dat verzoekende partij aanvoert, maar waarvan zij verder onthoudt van enige toelichting waardoor ook dit onderdeel van het eerste middel in ieder geval niet-ontvankelijk is.

3.4 De eerste bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, is geschraagd op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

(...)".

Verzoekende partij wordt in de eerste plaats het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

Verzoekende partij betwist deze vaststelling en stelt dat zij wel degelijk nog binnen de periode verblijft waarbinnen zij zonder een visum mag reizen naar het Schengengrondgebied. Zij voert in dit kader aan slechts op 15 juli 2026 naar België gereisd te zijn en meent dat verwerende partij eenvoudigweg kan nagaan wanneer zij het Schengengrondgebied betreden heeft.

In de stukken die verzoekende partij gevoegd heeft bij haar verzoekschrift blijkt inderdaad dat verzoekende partij op 15 juli 2026 naar België gereisd is en daar op die dag aangekomen is. Daarbij dient er echter wel vastgesteld te worden dat deze vlucht uit Bari (Italië) afkomstig was en er dan ook nergens uit blijkt dat verzoekende partij niet reeds eerder in een andere lidstaat van de Schengenzone (en desgevallend zelfs in België) aanwezig was. Enkel uit het paspoort zou zulks kunnen blijken. Dit paspoort legt verzoekende partij ook in het kader van de huidige procedure niet voor en het louter tonen van een Albanese identiteitskaart, zoals zij dit deed bij haar onderschepping, laat niet toe er over te oordelen dat verzoekende partij zich kan beroepen op de vrijstelling van visumplicht voor Albanese burgers.

Overigens heeft verwerende partij zelf nogmaals gevraagd naar dit paspoort wanneer de raadsman van verzoekende partij om een heroverweging vroeg van de voorliggende beslissing. Daarbij werd er enkel aangeboden om de voor-en achterkant van het paspoort te geven met de loutere bewering dat er geen in- en uitreisstempels meer geplaatst zouden worden in deze paspoorten.

3.5 Nu minstens één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet geldig vastgesteld werd, volstaat dit om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen en acht de Raad het niet langer nodig nog in te gaan op de kritiek die verzoekende partij naar voor brengt op het motief dat haar eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name omdat zij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan immers geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel, waardoor een voldoende belang bij deze kritiek niet voorhanden is. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor het in de bestreden beslissing opgenomen motief ten aanzien van artikel 7, eerste lid, 12° waar verzoekende partij er zich van onthoudt enige argumentering tegen dit element te ontwikkelen.

3.6 Overigens kan er ook nergens uit besloten worden dat verzoekende partij in niets betrokken zou zijn bij de toegeschreven feiten van openbare orde enkel en alleen al omdat zij op de data die opgenomen zijn in de bestreden beslissing beweerdelijk nog niet in het land was. Zoals reeds blijkt uit het voorgaande wordt enkel een boarding pass voorgelegd van een enkele reis op 15 juli 2026 tussen Bari (Italië) en Charleroi. De Raad heeft er het raden naar of dit de enige reis is van verzoekende partij binnen de Schengenzone en binnen welke periode. Zij kan even goed voorheen reeds naar België gereisd zijn of naar elders en zich van daar naar België begeven hebben. In ieder geval heeft verzoekende partij blijkbaar niet bijster veel zin hier duidelijkheid over te verschaffen en geeft zij zelf bij monde van haar raadsman aan dat er geen stempels meer gezet zouden worden in de bewuste paspoorten waardoor er per definitie alsdan geen enkele duidelijkheid verwacht kan worden uit dit paspoort. Enig stuk dat deze bewering ondersteunt, ligt echter niet voor.

3.7 Minstens de eerste bestreden beslissing (*in casu* het bevel) is een verwijderingsmaatregel en geen strafrechtelijke maatregel die ertoe strekt gedrag te bestraffen. Het is een administratieve maatregel op verblijfsvlak die door een administratieve overheid wordt opgelegd. Op basis van de ernstige aanwijzingen in hoofde van de betrokkene is het verwerende partij toegelaten, op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen zelfs met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. De kritiek die verzoekende partij uit ten aanzien van haar gevaar voor de openbare orde is dan ook niet pertinent. Ook het feit dat het aanhoudingsmandaat op 28 juli 2026 werd opgeheven, noopt verwerende partij niet tot het herzien van haar standpunt. Verzoekende partij merkt op dat dit aanhoudingsmandaat "*zo goed als zeker*" werd opgeheven nu gebleken zou zijn dat verzoekende partij nog maar kort in België aanwezig was en ook de toenmalige raadsman van verzoekende partij geeft aan dat het zijn "*aanvoelen*" was dat dit argument ertoe geleid zou hebben dat het aanhoudingsmandaat opgeheven werd. Dit blijkt echter niet uit de opheffing van het aanhoudingsmandaat dat verzoekende partij nochtans zelf neerlegt.

3.8 Verzoekende partij wordt in dezelfde beslissing evenmin geen termijn gegeven voor vrijwillig vertrek met toepassing van minstens artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Verzoekende partij wordt, onder meer, geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven, omdat er een risico bestaat op onderduiken. Verzoekende partij heeft immers niet getracht haar verblijf te regulariseren en heeft zich al evenmin bij de gemeente gemeld of bewijst niet dat zij op hotel verblijft.

In het verzoekschrift geeft verzoekende partij aan nog maar een week in België te zijn waarbij zij verwijst naar haar betoog inzake haar komst naar België en vervolgens geeft zij aan bij haar zus met Belgische nationaliteit te verblijven en niet op hotel te verblijven.

Verzoekende partij heeft in ieder geval geen verzoek ingediend om internationale bescherming of voor een verblijfsrecht. Dat zij verblijft bij haar zus maakt nog altijd dat zij zich dient aan te melden bij de gemeente indien zij beoogt enige tijd bij haar zus te verblijven wat zij klaarblijkelijk niet deed. Er wordt wel een stuk bijgebracht dat haar argument kracht bij zou moeten zetten als zou zij niet terecht kunnen bij de gemeentelijke diensten voor een dergelijke melding. Er blijkt echter nergens uit dat zij zich deze moeite getroost zou hebben en de stukken die op heden voorliggen hebben betrekking op een datum die dateert van na de eerste bestreden beslissing. Het komt de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet toe om een nieuwe beoordeling te maken van de situatie van verzoekende partij op basis van nieuwe gegevens waarvan niet wordt aangetoond dat deze beschikbaar waren toen de beslissing nog niet genomen was. Verzoekende partij werpt nog op dat zij nog binnen de termijn van vijf dagen na haar aankomst aangehouden werd. Zelfs dan nog bewijst verzoekende partij niet dat zij zinnens was de nodige stappen hiertoe te zetten zodat ook dit argument de gevolgtrekkingen van verwerende partij niet tegensprekt en/of de schending van de wettelijke bepalingen ter zake aantoonst.

3.9 Nu de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan reeds afdoende wordt gesteund door het vastgestelde risico op onderduiken, dient te worden vastgesteld dat het tweede motief ter zake dat er in haar hoofde een gevaar voor de openbare orde bestaat een bijkomend en niet determinerend motief is en dat de eventuele gegrondheid van de kritiek tegen dit louter bijkomende motief geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.10 Op basis van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot een terugleiding naar de grens. Verzoekende partij is van mening dat er geen deugdelijke motivering voorzien is voor dit aspect van de bestreden beslissing en daarbij zou er concreet geen toetsing gemaakt zijn in het licht van de elementen zoals voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en zou de motivering ter zake een loutere overname zijn van de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot terugleiding naar de grens steunt op de toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Hieruit volgt dat een vreemdeling naar de grens kan worden teruggeleid in de gevallen vermeld in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet waarin kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. In verzoekers geval werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° (er bestaat een risico op onderduiken) en artikel 74/14, §3, 3° (de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid) zoals aangegeven in de bestreden beslissing.

Elk van deze onderscheiden rechtsgronden kunnen op zich de beslissing tot terugleiding naar de grens schragen. Zoals voorheen besproken is verzoekende partij er niet in geslaagd het vastgesteld risico op onderduiken (artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet) onderuit te halen waardoor dit element eveneens als motief voor de terugleiding naar de grens overeind blijft.

Er wordt in dit deel van de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk verwezen naar deze reden en het bevel geeft duidelijk aan dat alle aspecten die afgewogen dienen te worden conform de bewoording van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook daadwerkelijk afgewogen werden. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoekende partij heeft bij het ontwikkelen van dit betoog. Uit het geheel van de bestreden akte blijkt bijgevolg op duidelijke wijze een motivering en onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Het gegeven dat deze motivering is opgenomen in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten zelf, en niet wordt herhaald in de hierop volgende beslissing tot terugleiding naar de grens, doet geen afbreuk aan de gedane concrete toetsing in het licht van het recht op eerbiediging van het gezins- of familie- en/of privéleven. Verzoekende partij geeft ook niet aan dat bij dit alles enig aspect onterecht niet in de beoordeling is betrokken. Verzoekende partij heeft de mogelijkheid gehad om middelen te ontwikkelen tegen deze motieven. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekende partij met toepassing van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend. Verder blijkt uit wat voorafgaat dat het voorbehoud van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wel degelijk is onderzocht. Er kon dan ook toepassing gemaakt worden van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet om verzoekende partij naar de grens te doen terugleiden.

3.11 De tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies), wordt door verwerende partij genomen op basis van artikel 74/11, tweede lid, 1° van opnieuw de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

3.12 Verzoekende partij voert tegen dit inreisverbod aan dat:

“ENIGE MIDDEL:

— Schending art. 74/11 en 74/13 Verblijfswet;

— Schending van de formele en materiële motivering; Schending art. 62 Verblijfswet.

— Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen;

— Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

— Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 74/1 81, tweede lid Verblijfswet.

Er wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

De motivering stelt dan verder:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone VOORKEMPEN op 22.07.2026 werd de betrokkene gelinkt aan verschillende woninginbraken. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Het feit dat de partner en zus van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8, 81 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, 82 van het EVRM.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

1.

Het opleggen van een inreisverbod wordt geregeld in artikel 74/11 van de Verblijfswet.

Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

In het bestreden inreisverbod wordt geduid dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen, gelet op artikel 74/1, 8 1, tweede lid, 1° van de Verblijfswet omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Verweerder beslist vervolgens om een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In dit verband motiveert zij dat verzoeker gelinkt wordt aan verschillende woninginbraken.

In de beslissing wordt niet toegelicht waarom er specifiek een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

2.

Artikel 74/1 81 tweede alinea bepaalt dat zo "1e" van dat artikel van toepassing is, het gaat om een maximumtermijn van drie jaar.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Verblijfswet, blijkt dat artikel 74/11 van de Verblijfswet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Verblijfswet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/11, 8 1, eerste lid van de Verblijfswet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Er kan een inreisverbod van minder dan drie jaar worden gegeven. Drie jaar is een maximumtermijn.

Overeenkomstig artikel 74/1, 8 1 van de Verblijfswet is wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.

Verzoeker stelt dat in zijn geval niet afdoende wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

In het voorliggende geval ontbreekt evenwel een duidelijke, specifieke motivering waarom in het geval van verzoeker werd geopteerd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Verzoeker stelt daaromtrent het volgende:

Verwerende partij stelt dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (niet nader gespecificeerd).

Dit omdat verzoeker onder een aanhoudingsmandaat geplaatst werd d.d. 24.07.2026 voor "feiten waar hij later nog voor veroordeeld kan worden".

Hiermee bedoelt verwerende partij de misdrijven gepleegd tussen 28.06.2026 en 12.07.2026, namelijk een reeks van diefstallen/woninginbraken.

Echter werd d.d. 28.07.2026 een beschikking tot opheffing van het aanhoudingsmandaat genomen (stuk 3).

De aanhouding werd zo goed als zeker opgeheven omdat verzoeker niets met de feiten te maken heeft, hij was nog niet eens in België op het moment van de inbraken.

Hij bewijst dit met zijn boardingpass (stuk 2).

Er kan dus onmogelijk gesteld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde als hij niet op het grondgebied was op het moment van de gepleegde feiten.

De raadsman van verzoeker lichtte dit reeds toe via mail, echter bleef verwerende partij onterecht voet bij stuk houden (stuk 4).

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht in samenhang met artikel 7, 3° verblijfswet.

De beslissing dient absoluut te worden vernietigd, gezien het aspect van openbare orde de rode draad vormt doorheen de beslissing.

De motivering waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar gaat dan ook niet op.

De bestreden beslissing is dus onvoldoende gemotiveerd en stelt verzoeker niet in staat te begrijpen waarom hij het voorwerp vormt van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Verblijfwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden werden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en onzorgvuldig bestuur.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker en de omstandigheden van de zaak aangeduid te worden waarom die drie jaar werd opgelegd. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Tweede onderdeel,

1.

De beslissing moet het evenredigheidsbeginsel respecteren, wat vereist is overeenkomstig de gevestigde rechtspraak.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig, minstens manifest onjuist.

De beslissing laat na deze toets uit te voeren, nergens in de beslissing komt proportionaliteit of evenredigheid voor.

2.

Verzoeker herhaalt dat gemachtigde geheel geen correcte beoordeling heeft gemaakt over het feit of verzoeker al dan niet de openbare orde zou kunnen schaden.

Hij was niet aanwezig op het grondgebied op het moment van de gepleegde inbraken.

Het is dan ook onmogelijk om met afdoende reden te stellen dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er is tevens onvoldoende onderzocht of verzoeker een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Volgens het Grondwettelijk Hof en het Hof van Justitie moet er verwezen worden naar de concrete, relevante en bewezen handelingen eigen aan het persoonlijk gedrag van verzoeker gebaseerd. Eenvoudige vermoedens en verdenkingen volstaan niet (GwH 12/2019, B.19.4 en B.54.4 en HvJ c-331/16 en C-366/16 van 02.05.2018).

De beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

Niet alleen is de materiële motiveringsplicht geschonden; verwerende partij schendt op die manier tevens haar zorgvuldigheidsplicht."

3.13 Verzoekende partij betwist niet de vaststelling dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan in het voorafgaande terugkeerbesluit van dezelfde datum. Aldus weerlegt zij de motivering niet dat er wel degelijk een grondslag bestaat om haar een inreisverbod op te leggen en dat verwerende partij zelfs ertoe gehouden is een dergelijk bevel op te leggen. Zij voert evenmin aan dat er in haar situatie humanitaire redenen zouden spelen die maakten dat verwerende partij zich had moeten onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

3.14 Het bestreden inreisverbod steunt blijkens de beslissing zelf op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, situatie waarin het bewijs van een bedreiging voor de openbare orde niet moet worden geleverd. Verzoekers' betoog hieromtrent is bijgevolg niet eens dienstig.

3.15 Verwerende partij is immers overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe reeds verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich "kan" onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel "de mogelijkheid" om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig

vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

3.16 De opgeworpen problemen inzake de openbare orde kunnen echter wel in alle redelijkheid meegenomen worden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod op drie jaar. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod immers te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt in de parlementaire voorbereiding benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het is niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat verwerende partij rekening houdt met de feiten waar verzoekende partij voor gekend is. Evenmin toont verzoekende partij aan dat het kennelijk onredelijk was van verwerende partij om op basis van de in dit verband actueel gekend zijnde gegevens te oordelen dat zij door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde *“te kunnen schaden”*.

3.17 De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij dat zij geen werkelijke en actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde kan het voorliggende inreisverbod al evenmin verhinderen.

Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

Nog volledig ten overvloede merkt de Raad op dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten zelfs wanneer die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.18 Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar. Hiervoor wordt verwezen naar de voorgaande bespreking. In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, heeft verwerende partij de duur van het inreisverbod bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken, met name de feiten waar zij voor gekend is, de vaststelling dat zij niet heeft getwijfeld illegaal in het land te verblijven en verzoekers verklaringen geen minderjarige kinderen in België te hebben en evenmin medische problemen.

3.19 Verzoekende partij maakt aldus niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoont dat verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verwerende partij, op basis van de haar gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vevat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.20 Verzoekende partij brengt geen elementen bij die ertoe zouden kunnen brengen vast te stellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een

discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan

3.21 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen ten aanzien van de bestreden beslissingen blijkt bijgevolg niet.

De vordering is voor beide beslissingen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zes augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------	---

S. HERBOTS,	toegevoegd griffier.
-------------	----------------------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. HERBOTS

A. DE WILDE